

1. В сезиращото искане на 48 народни представители от 47-то Народно събрание по чл.150, ал.1 от Конституцията се твърди, че приетото на 7 януари 2022 г. Решение на Народното събрание за достъп до сградите на Народното събрание при обявена извънредна епидемична обстановка (накратко „Решението”, обн. ДВ, бр.3 от 11.01. 2022 г.) противоречи на Основния закон и се иска обявяването му за противоконституционно по чл.149, ал.1, т.2, предл.2 от Конституцията (Конст).

2. Сезиращото искане (за краткост Искането) оспорва „забраните”, които Решението въвежда за „участието на народния представител в дейността на Народното събрание – в пленарни заседания, гласувания, заседания на постоянни и временни комисии”, които са „необходимо присъща част от неговия статус”, уреден в глава III от Конституцията и се провеждат в сградите на Парламента.

3. Според Искането е налице противоречие на Решението с чл. 4, ал.1, чл.6, ал.2, чл.67, 72 и чл.73 от Конституцията.

4. По обхвата и допустимостта на искането. Искането в т.4 (с.4-5) изрично признава, че това изложение е „без .. пряко отношение към конституционността на Решението.” Приемам това признание за основателно, поради което в Правното мнение не се обсъжда противоконституционността с чл.73 Конст. Не намирам за относимо към предмета на делото и чл.72 Конст, който урежда основанията за предсрочно прекратяване на пълномощията на народните представители. Тези основания не са свързани с предмета на Искането в условията на обявена извънредна епидемична обстановка (т.1,б. "а-г".от Решението).

Ето защо в следващото изложение се обсъждат основанията за противоконституционност на Решението **по чл.4, ал.1, чл.6, ал.2 Конст. и чл.67 Конст.** Към тях на основание чл.22, ал.2, изр.2 от Закона за

Конституционния съд се прибавя защитата на основното право на здраве на човека по общото международното право и наддържавното право на Е.С.

5. Искането по к.д. № 2 от 3.02..2022 г. е свързано с общото родово понятие за извънредно положение по чл.84, т.12 Конст и за извънредната епидемична обстановка по чл.63, ал.2-7 ЗЗдр (обн.ДВ, бр.44 от 13.05. 2020 г.). Общият белег между тях е, че и „двете извънредни положения” предпоставят „отклонение от типичното състояние на установения конституционен ред в действащата Конституция от 1991 г.” Но между тях има съществени различия в степента на отклонение от установения конституционен ред в страната. Извънредното положение по чл.84, т.12 и чл.57, ал.3 Конст беше въведено от 13 март до 13 април 2020 г. при изключително тежкото състояние в страната от внезапно връхлетялата пандемия от неизвестната до тогава остро заразна болест „Covid -19 с много високи показатели на заразност и смъртност. Друга по-мека форма на извънредно състояние беше въведената „извънредна епидемична обстановка” по чл.63 ЗЗдр за определен период от време (р.№ 4 от 18 април 2006 г. по к.д. № 11 от 2005 г. и особено р.№ 10 от 23 юли 2020 г. по к.д. № 7 от 2020 г.).

6.Искането се отнася до противоконституционността на Решението за **достъп** до сградите на Народното събрание при обявена извънредна епидемична обстановка по реда на чл.63, ал.2, прието на 7 януари 2022 г. То поставя различни конституционни въпроси, които могат да се обобщят в **две групи**: 1.**целта** на ключовото понятие „извънредна епидемична обстановка”.Тя се състои в запазване на живота и здравето на гражданите,като най-висши конституционни ценности **А съдържанието** ѝ обхваща определени **условия**,а не забрани, които се състоят в изисквания, на които трябва да отговаря здравното състояние на народните представители. Те са установени в чл.63, ал.2-7 ЗЗдр и включват изискванията: да са ваксинирани срещу Covid - 19, преболедували от същото заболяване, да представят отрицателен резултат от проведено до 72 часа,преди влизането в сградата изследване,както и при наличие на антитела срещу SARS-Cov 2 и др., потвърдени с надлежен удостоверителен документ (т.1,б.”а-”цит.Решение, както и р.№ 10 от 23 юли 2020 г. и по-долу № 7-8)

7. **Извънредната епидемична обстановка** по чл. 63 ЗЗдр (цит. р. № 10 от 23 юли 2020 г.). Новата уредба (обн. ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. е приложима при наличието на **непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите** от епидемично разпространените заразни болести по чл. 61, ал. 1 ЗЗдр, между които и Covid-19. "Непосредствената опасност" означава бързо и мигновено реализиране на опасността увреждане на здравето, без инкубационен период на заразените до възникване и понасяне на болестта. Тя се доближава до бедствието по Закона за защита от бедствия (ЗЗБ). Характеризира се с 3 основни момента: а) значително нарушаване на нормалното функциониране на обществото; б) предизвикано от природни явления или от човешка дейност; в) невъзможност ситуацията да се предотврати, при което ЗЗБ включва и понятията „бедствие“ и „масови заболявания от епидемичен характер“ (цит. р. № 10 от 23 юли 2020 г.).

8. Извънредната епидемична обстановка е и **легално определена** в § 1, т. 45 ДР на ЗЗдр, която гласи: "тя е налице, при бедствие, предизвикано от заразна болест, което води до епидемично разпространение и **непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите**, предотвратяването и разпространяването на което изисква извършването на повече от обичайните дейности по защита и опазване на живота и здравето на гражданите"

В Искането не са анализирани целта и съдържанието на ключовото понятие „извънредна епидемична обстановка“, освен в заглавието на Решението от 7 януари 2022 г.

9. **Решението** е прието в рамките на конституционната нормотворческа компетентност и целесъобразност на Народното събрание съгласно чл. 86, ал. 1 Конст. (р. № 14 от 14 ноември 2000 г. по к.д. № 12 от 2000 г.; р. № 4 от 24 септември 2002 г. по к.д. № 14 от 12 от 2000 г.; р. № 10 от 13 септември 2012 г. по к.д. № 15 от 2011 г.; р. № 8 от 27 юни 2017 г. по к.д. № 1 от 2017 г.). В посочената конституционна разпоредба решенията са поставени до законите, макар че нямат тяхната правна природа. Решението е във връзка с промените в Закона за здравето през 2020 г. (арг. от р. № 17 от 6 ноември 1997 г. по к.д. № 10 от 1997 г.). Решението има характер на отделен акт от групата на

„други актове на Народното събрание” по смисъла на чл.149, ал.1, т.2 Конст, с разнообразно съдържание, което „отваря” редица „линкове” към различни конституционни ценности (вж.по.-долу № 10) и подлежи на контрол за конституционност по чл.149, ал.1, т.2 Конст. То се приема на едно гласуване и се обнародва в „Държавен вестник.” (чл.88, ал.2 Конст). Важен конституционен белег на Решението е, че съгласно чл.86, ал.2 Конст е **задължително** за всички държавни органи, организации и граждани” - за **Народното събрание**, като висш държавен орган по чл.8 и гл.III от Конституцията, за народните представители и за всички други граждани.(р. № 17 от 19 октомври 1995 г. по к.д. № 17 от 1995 г.; р.№ 19 от 21 ноември1997 г. по к.д. № 120 от 1997 г.; р.№ 16 от 16 юни 1998 г.по к.д.№ 7 от 1998 г. и др.).

10. В основата на Решението от 7 януари 2022 г. е по-меката форма на извънредно положение- извънредната епидемична обстановка по чл.63, ал.2-7 ЗЗдр на вилнеещата в страната епидемия след 13 май 2020 г. от Корона вирус-19, а след него, и от омикрон. Тя предизвика приемането на измененията в чл.63, ал.2-7 на Закона за здравето през 2020 г. (обн.ДВ, бр.44 от 13 май 2020 г. (вж.по-горе № 5-9) с изключително тежки последици за обществото: 35 хиляди граждани от всички възрасти- деца,млади,възрастни и стари, мъже и жени загубиха живота си, намаляване на брутният вътрешен продукт, масово преминаване на работа в дома и изпълнение на трудовите и служебните задължения „он лайн”, което лишава работното време при присъствено изпълнение на трудовите задължения на работното място в помещения на работодателя от човешкото общуване,което създава приятелство, близост и човешка топлина на обща професионална основа и общи професионални интереси в ежедневието , а не отчуждаване от труда с маски, спазване на разстояние при пешеходно придвижване,отключи други болестни последици- психози,неврози и др.под.

11. Противоречие с чл.4, ал.1 Конст.

Това твърдение е изрично заявено в сезиращото искане.То не може да бъде обобщено и „переразказано”,защото ще загуби своята автентичност. Затова ще го посоча изцяло: „ 2. Ограничаването на конституционния статус

(на) народните представители с решение на НС пряко нарушава установените в Конституцията норми и принципи за функциониране на висшите конституционни органи, което противоречи и на принципа на правовата държава – чл.4, ал.1 КРБ.” То е временно явление.

Това твърдение не посочва в какво и с какво пряко се нарушават установените в Конституцията норми и принципи и, кои са тези „нарушени принципи и норми?” Отношението към него тепърва предстои и е функция на конституционната юрисдикция.

Искането е внесено в Народното събрание на 3.02.2022 г., а до тогава и до настоящия момент такива висши конституционни органи като Народното събрание, президентството, Конституционният съд, правителството, съдебната власт, органите на местното самоуправление и на изпълнителната власт в общините продължиха и продължават, въпреки тежките условия, да действат.

12. Принципът на правовата държава по абз.5 от Преамбюла и чл.4, ал.1 Конст, продължава да се утвърждава във функционирането на правовата държава и развитието на обществото.

Прави впечатление, че сезиращото искане не посочва наличието на обявена извънредна епидемична обстановка в страната от началото на м.май 2020 г. на основание на измененията в чл.63, ал.2-7 от Закона за здравето (обн.ДВ,бр.44 от 13.05.2020 г.) и приемането на оспорваното Решение в изпълнение на посочените изменения в Закона за здравето, както и на произнасянето на р.№10 от 23 юли 2020 г. по к.д.№ 7/2020 г.

13. Противно на искането на вносителите, смятам, че приетото Решение от Народното събрание на 7 януари 2022 г. е конституционносъобразно и **съответства** на основния принцип на правовата държава по **чл.4, ал.1 Конст.**

Ето накратко и съображенията за това.

В продължение на 30 години практиката на Конституционния съд в десетки свои решения постоянно подкрепя и изгражда правовата държава, която се управлява от Конституцията и законите, които материално и формално съответстват на Конституцията и са създадени за запазване на човешкото достойнство за постигане на свобода, справедливост и сигурност. Принципът на правовата държава не се изчерпва само със спазването на законите, но и

приети закони, които стъпват на едно **демократично управление**, при наличието на ред, правила за упражняване на държавната власт. Държавата е правова, когато се управлява според Конституцията и законите (чл. 4, ал. 1 Конст), а законите трябва да бъдат ясни, точни и непротиворечиви (р. № 7 от 16 юни 2005 г. по к.д. № 1 от 2005 г.; р. № 10 от 13 декември 2009 г. по к.д. № 12 от 2009 г.; р. № 4 от 7 юни 2012 г. по к.д. № 18 от 2011 г.; р. № 4 от 11 март 2014 г. по к.д. № 12 от 2013 г. и редица други).

В условията на връхлетялата в страната ни от м. март 2020 г. епидемия от заразната болест-Covid – 19 от Народното събрание на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията в страната беше обявено извънредно положение, което от 13 март до 13 април 2020 г., а след това - с измененията и допълненията на чл. 63, ал. 2-7 (обн. ДВ, бр. 44 от 13 май 2020 г.) се въведе една нова особена форма на извънредното състояние – извънредна епидемична обстановка което се обявява от Министерския съвет по чл. 63, ал. 2 ЗЗдр. което продължава. Конституционният съд в р. № 10 от 23 юли 2020 г. се произнесе **по различието** между тези две форми на „извънредни епидемични състояния“ , като прие „извънредната епидемична обстановка“ по чл. 63 ЗЗдр. за по-мека форма на извънредно състояние от извънредното положение, но достатъчно сериозна и тежка (цит. р. № 10 от 23 юли 2020 г.).

14. Решението на Народното събрание за достъп до сградите на Народното събрание при обявена извънредна епидемична обстановка по чл. 63, ал. 2 ЗЗдр от 7 януари 2022 г. е прието на основание чл. 86, ал. 1 и по реда на чл. 88, ал. 1 и 2 Конст, обнародвано е в ДВ, бр. 3 от 11 януари 2022 г. Сезиращото искане твърди, че Решението е противоконституционно, защото създава ограничения в упражняването на конституционните правомощия на народните представители (вж. за тези ограничения по-горе № 6). С това твърдение вносителите пледират за освобождаване на народните представители от посочените задължения. Това е вид привилегия, основана на тяхното лично обществено положение, която Конституцията изрично не допуска по чл. 6, ал. 2 (вж. по-долу № 17-19).

15. Въведена в законовата уредба конструкцията „непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите“ придоби и специфично правно

съдържание..”Непосредствена опасност” е **сложен юридически факт** (юридически състав). „Опасността” е вероятност от настъпването на бедствие, беда, изобщо на неблагоприятно състояние, която с Covid -19 придоби висока степен на сигурност, поради наличието с висок индекс на заразност, която влезе и лексиката на конституционната юриспруденция на Конституционния съд, като „индекс на контагиозност” (цит.р.№ 10 от 23 юли 2020 г. по к.д.№ 7/2020 г.) с бързо разпространяване и висок епидемичен потенциал на патогена и голяма сила и „жизненост” на заразителност. ”Непосредственост” в случая означава „близо по време”, измервано с най-малките единици на астрономическото време- мигновено в секунди, а не с дни и седмици като „инкубационен период”- от заразяването до проявата на болестта. Тази опасност засяга най-висшите ценности на човешкото съществуване –живот и здравето на гражданите ,като конституционни ценности –правото на живот и правото на здраве,като част от пълноценния живот на човека и като основни права на гражданите по чл.28, 52, ал,1 Конст. и др.(Понятието „право на здраве” навлезе и в лексиката на Конституционния съд (р.№ 8 от 4 юли 2012 г. по к.д. № №16от 2011 г.; р.№ 3 от 8 март 2016 г. по к.д. № 6 от 2015 г. и др.).Аленея 3 на чл.63 ЗЗдр обхваща 8 точки, в които са уредени вредните последици от заразяването с тази болест.

16. Вярно е,че Решението на Народното събрание за достъп до сградите на Народното събрание създава специфични **нови**, не съществували до момента условия за достъп на народните представители до сградите на Народното събрание. Но целият народ изпитва притеснения и лишения през периода на извънредната епидемична обстановка ! Тези условия не са „забрани”, а само общи временни условия-преодолими и преодоляеми за всички от извънредната обстановка, в условията на обявената извънредна епидемична обстановка от Министерския съвет по чл.63, ал.3 ЗЗдр.Те въвеждат безспорно някои ограничения,но не и забрани, в достъпа до сградите на Народното събрание.Те не го премахват, а само го съпровождат с мерки за сигурност за живота и здравето и на народните представители.Тези ограничения на народните представители в рамките на допустимите от Конституцията ограничения при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите при обявена извънредна обстановка в страната. Конституционността на тези ограничения в степен на **непосредствената**

опасност за живота и здравето на гражданите. Преценката за тяхната конституционност и тяхната пропорционалност при действието на обявената извънредна обстановка, в рамките на които е и издаденото Решение от Народното събрание през изтеклите 30 години при действието на Конституцията от 1991 г.-за българските граждани, част от които са и народните представители са от компетентността на Конституционния съд. Това потвърждава досегашната практика на конституционната юрисдикция (р.№ 20 от 14 юли 1998 г. по к.д. №16 от 1998 г; р.№ 10 от 3 декември 2009 г.по к.д. № 12 от 2009 г.; р.№ 10 от 29 септември 2016 г.по к.д.№ 3 от 2016 г.Най-сетне тук се прибавя и последното по време р.№ 10 от 23 юли 2020 г.по к.д.№7 от 2020 г. вж. и по-долу № 20).

Противоречие с член 6, ал.2 Конст

17. Според сезиращото искане оспорваното Решение противоречи и на чл.6, ал.2 Конст.Равенството по чл.6, ал.2 Конст няма предвид и не може да се отъждествява със социалното равенство и равенството в имуществото между гражданите (р.№ 3 от 13 април 2006 г.по к.д. № 4 от 2006 г.).Равенството на всички пред закона по чл.6, ал.2, изр.1 Конст, е основен конституционен принцип на правото, формулирано като **основно начало** в гражданското общество и държавата, основа за тълкуване и прилагане на Конституцията и законите.Но то е и **основно право** на гражданите, конкретизирано в редица конституционни разпоредби, относимо е и към определени права и свободи на гражданите (чл.19, ал.2,чл.46,ал.2, чл.47, ал.3, чл.119, ал.3, чл.121 и др.).То означава равнопоставеност на всеки гражданин и на всички граждани.**Задължение и на държавата е да спазва** еднакво отношение към всички граждани (вж.р.№ 14 от 10 ноември 1992 г. по к.д. № 14 от 11992 г. за тълкуване по чл.149, ал.1,т.1 Конст,както още и .р.№ 10 от 29 октомври 2002 г.по к.д. № 12 от 2002 г.; р.№ 3 от 8 март 2 2016 г. 2015 г. и др.).То не предписва създаването на законодателство за групи граждани според тяхното имущество .Но предполага еднакви юридически условия за развиване на стопанска дейност по чл.19, ал.2 Конст,равен достъп до образование по чл.53, ал.-3 Конст , до безплатна медицинска помощ по чл.52, ал.1, предл. 2 Конст. Равенството по чл.6, ал.1. и 2 Конст обаче няма предвид и не може да се

отъждествява със социално равенство в имущественото състояние на гражданите (р.№ 3 от 13 април 2006 г. по к.д. №.4 от 2006 г.).

18. Оспорваното Решение има пряко отношение към чл.6, ал.2 Конст. Според мен, то по - скоро съответства на конституционната повеля на чл.6, ал.2 Конст, а не ѝ противоречи. Ето и съображенията за това.

Сезиращото искане изразява несъгласието на вносителите с установените условия в Решението на Народното събрание и твърди, че те нарушават конституционния статус на народните представители и са пречка за пълноценното упражняване на техните конституционни задължения, като народни представители. Това твърдение е неоснователно. Народните представители са преди всичко граждани и след това могат да бъдат и народни представители. За тях важат всички задължения, като български граждани, пред да станат български народни представители. Всеки опит да пренебрегнат своето първично и основополагащо качество на граждани създава усещането за придобиване на привилегия, според тяхното „лично обществено положение“, което Конституцията изрично не допуска в чл.6, ал.2, изр.2, in fine. По същество то пледира за привилегировано отношение на народните представители, според тяхното лично обществено положение по чл.6, ал.2, in fine Конст, което по признака „лично и обществено положение“ е различно и по –благоприятно за тях и среща съпротивата на Конституцията в посочената нейна разпоредба.

Решенията на Народното събрание, наравно със законите са задължителни за всички държавни органи, каквото е и Народното събрание и неговите членове и гражданите (чл.86, ал.2 Конст) и за всички граждани, граждани, включително и народните представители (чл.86, ал.2 Конст). По този повод заслужава да се напомни: „Съдът (Конституционният съд) многократно е отбелязвал, че равенството на всички пред закона е основен принцип на демократичната правова държава“ (р.№ 8 от 12 май 1999 г. по к.д №4/1999 г.). И още по -ясно: „Правото на живот по чл.28 Конст, разбираемо като право на опазване на живота и здравето, е конституционно право от най-висш порядък. Не случайно то е поставено на челно място в глава втора от Конституцията“ (р.№ 10 от 10 юли 1995 г. по к.д. №8 от 1995 г.).

19. Най-сетне предвидените условия по оспорваното Решение не се отнасят само до ваксинирането по т.1, б."а", но и за другите медицински манипулации по т.1, б."б-г", които са по-леки, и по-щадящи, за които са създадени олекотени условия за спазването им на удобното за тях място и време-преди прекрачването на прага на Народното събрание. От друга страна р.№ 10 от 23 юли 2020 г. по к.д.№ 7 от 2020 г. вече потвърди конституционносъобразността на извънредната епидемична обстановка в страната по чл.63, ал.3 ЗЗдр. Обявена при наличието на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите при наличието на заболяване от заразната болест Covid-19, включена в списъка на заразните болести по чл.61, ал.1 ЗЗдр, заради които е обявена извънредната епидемична обстановка от Министерския съвет за определен период от време по чл.63, ал.2 ЗЗдр, която е била в сила, когато Народното събрание е приело Решението на 7 януари 2022 г. И съвсем накрая: конституционната преценка по пропорционалността на условията по т.1, б."а-г" в Решението на Народното събрание по достъпа до сградите на Народното събрание ще бъде направено от единствения компетентен конституционен орган – Конституционният съд, както е правил това и в досегашната си практика (р.№ 21 от 14 ноември 1996 г. по к.д.№ 19 от 1996 г.; р.№ 20 от 14 юли 1998 г. по к.д. № 16 от 1998 г.; р.№ 10 от 23 юли 2020 г. по к.д. № 7 от 2020 г. и др.).

Противоречие по чл.67, ал.2 Конст

20. **Член 67, ал.2 Конст** предвижда: „ Народните представители действат въз основа на Конституцията и законите въз основа на своята съвест и убеждения.” Сезиращото искане с основание посочва, че „достъпът на народните представители до сградата на Народното събрание, където Народното събрание заседава не е нито технически, нито логистичен, нито обикновен здравословен въпрос. Споделям първите две сравнения, **но не и третото.**” Здравният въпрос” не може да се поставя на един ред с техническите и логистични въпроси. въпрос за здравето, а **здравето е част от живота на гражданите.** А „Без съмнение правото на живот, разбрано като право на опазване на **живота и здравето** е конституционно право от най-висш порядък, което има „върховенство и приоритет спрямо другите останали права, и не

случайно то е поставено на челно място в глава втора от Конституцията.” (р. № р. № 10 от 10 юли 1995 г. по №12 от 12 юли 1995 г. по к.д. 15 от 1995 г. ; р. №7 от 21 юли 2016 г. по к.д. № 8 от 2015 г.; р.№ 7 от 27 юни 2017 г. по к.д. № 2 от 2017 г.; вж. и по горе № 16) и др.).

21. В контекста на к.д. № 2 от 2022 г. тъкмо „здравето” и „здравният въпрос” са конституционни ценности и са във фокуса на Решението на Народното събрание от 7.01.2022 г. по чл.52, ал.1и 3, чл.86 и чл.88 Конст и по чл.149, ал.1,т.2, предл.2 Конст за опазване здравето на всички граждани,естествено и правата на народните представители и са от най-висш порядък (вж.-по-горе № 10 и р.№12 от 20 юли 1995 г. по к.д. № 15 от 1995 г.).Те се отнасят до „народното здраве”, като конституционно понятие и конституционна ценност по чл.37, ал.2, чл.41 Конст) за закрилата от държавата на здравето на гражданите (чл.52, ал.3 Конст).

22. Накрая, но не и по значение, е важно да се отбележи,че защитата на правото на живот и правото на здраве се ползват с широко международно признание. Член 25, § от Всеобщата Декларация за правата на човека на ООН от 1948 г., определя, като право „на всеки човек на поддържане на неговото и на семейството му здраве”. Потвърждават го редица международни нормативни договори с универсално и регионално приложение, по които България е страна,поради което са част от вътрешното законодателство и имат предимство пред неговите норми,когато му противоречат (чл.5, ал.4 Кост), а,когато му противоречат, са основание за противоконституционност по чл.149, ал.1,т.2. във връзка с т.4 Конст.Такава универсална норма е чл.12 от Международния пакт за икономическите, социалните и културни права (МПИСКП) на ООН от 1966 г.,който установява основното право „на всеки на възможно най-добро физическо и душевно здраве.” Заслужава изрично да се отбележи, че тази разпоредба на МПИСКП беше предмет на обстоен анализ и тълкуване на XXII-та сесия на Комитета на ООН по прилагането на МПИСКП (25 април-12 май 2001 г.) беше приета така наречената „Обща Забележка”, в която обстойно е анализирано и тълкувано съдържанието на чл.12 от Пакта, като „ право на най-добро здравно състояние, което може да бъде

постигнато.”¹ В решението си Комитетът на ООН по икономическите социалните и културни права въз основа на националните доклади от държавите ,ратифицирали Пакта, че „страните по Пакта предприемат необходимите мерки за- пълното утвърждаване на правото на здраве на своите граждани”.² Правото на здраве е признато и в чл.11 от Европейската социална харта на Съвета на Европа от 1961 г., по която България е страна от 1 август 2000 г. То е признато и в Хартата на основните права на Европейския съюз (чл.35) и др.. Решението на Народното събрание от 7 януари 2022 г. съответства и на тази международна закрила

В заключение смятам, че Сезиращото искане на групата народни представители би следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

13 март 2022 г.

проф. Васил Мръчков

¹¹ Conseil Economique et Social, Vingt et unième session, 25 avril- 12 mai 2000, Genève,23 p.

² Ibidem, p. 1-3

Допълнение към Правно мнение по к.д. №2 от 2022 г.,накрая

Ако след допускането на Сезиращото искане за разглеждане на делото по същество с Определението от 17 февруари 2022 г., обявената извънредна епидемична обстановка по чл.63, ал.2 ЗЗдр е прекратена, производството по настоящето конституционно дело се прекратява по чл.26, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд. Този извод следва от общото правило: "Cessante rationae legis, cessat lex ipsa"-в свободен превод: „С отпадането на основанието на закона,се прекратява и действието на самия закон” (Определение № 3 от 28 март 2013 г.по к.д.№ 7 от 2012 г.; Определение № 8 от 2 декември 2010 г. по к.д.№14 от 2020 г. и др.).

14 март 2022 г.

проф.Васил Мръчков